

AL 67 JAAR VERKNOCHT AAN HET STILSTE PLEKJE VAN VLIELAND

'Eenzaam ben ik nooit'

Akkie van der Ploeg (92) woont op het stilste plekje van Vlieland. Jarenlang bestierde ze hotel-restaurant het Posthuys. In 1988 verkocht ze de zaak. Sindsdien is ze actief in het verenigingsleven op het eiland en wandelt ze veel. Haar wandelingen op maandag zijn er alom bekend.

'HET WAS EEN MOOIE TIJD, MAAR OOK HARD WERKEN'

Slechts één verlicht raam tekent zich af tegen het donkere duinlandschap. In de winter is Akkie van der Ploeg (92) de enige bewoner aan de westkant van Vlieland, zeven kilometer vanaf het dorp. Hotel-restaurant het Posthuys naast haar huis 'Malgum' is in de stille maanden gesloten. Dat de wind er genadeloos te keer kan gaan, deert Akkie niet. Ze draait zich dan nog eens lekker om in haar opklapbed. Eenzaam is ze nooit. Laatst, toen de bloedmaan te zien was, is ze 's nachts in haar eentje buiten in de vrieskou gaan kijken. "Prachtig!" Akkie zit zo enthousiast te vertellen dat ze vergeet de lampen aan te doen. Zo zien we op een gegeven moment alleen nog de vlammen van de houtkachel en elkaars contouren.

ALLES ZELF

Toen ze 88 jaar werd, kocht ze nog een nieuwe auto. "Daarmee rijd ik soms wel drie keer op een dag naar het dorp. Maar als het glad is, sneeuwt of er een

boom over de Postweg is gewaaid, ben ik aan huis gekluisterd. Dan komen de luchtmachtmilitairen die oefenen op de Vliehors me vragen of ik nog boodschappen nodig heb. Met hun legerauto kunnen ze makkelijk via het strand naar het dorp. Thuishulp? Welnee, ik kan alles nog." Twee jaar geleden schilderde Akkie nog zelf haar hele huis van binnen en van buiten.

VAKANTIELIEFDE

Al zeventig jaar maakt deze plek op de Postweg deel uit van haar leven. Akkie, die opgroeide in Kollum, kwam er voor het eerst in het voorjaar van 1948. "We gingen met vier vriendinnen op vakantie naar Vlieland. Onze fietsen namen we mee. Potten en pannen werden met de beurtschipper vooruitgestuurd. Voor 1,75 gulden per nacht sliepen we op hooizakken in de stallen van het Posthuys, dat toen nog een boerderij was. Ik genoot van het eiland. Het was er zo mooi en stil."

's Nachts gingen Akkie en haar vriendinnen dansen in het strandhotel. Daar kwamen veel leuke militairen, wisten ze. "We maakten een hoop lol. Ik kon aardig dansen en werd veel gevraagd. De jongen die de eerste avond met me terugfietste, haakte onderweg af om naar zijn eigen huis te gaan. Maar met een knul van de tweede avond was het anders. Jan Cupido bleef naast me fietsen, helemaal tot aan het Posthuys. Dat is een taaie, dacht ik. 'Ik ben er, hoor', zei ik bij aankomst. 'Ik ook', antwoordde hij. De kampeerboerderij waar mijn vriendinnen en ik logeerden, was van zijn ouders. Hij had mij eerder die dag al gezien."

PRIMITIEF LEVEN

Jan moest echter een week erna als militair naar Nederlands-Indië. "Twee jaar lang schreven we

elkaar brieven. Uiteindelijk zijn we in 1952 getrouwd. We kregen drie kinderen: Alie, Jan-Wim en Titia."

Samen met nog drie gezinnen woonden zij bij het Posthuys. "Het leven was primitief, met water uit de grond, houtkachels, kaarsen en olielampen, want elektriciteit en centrale verwarming hadden we niet." Toen het toerisme op Vlieland toenam, verbouwden de ouders van Jan ook de benedenverdieping van hun boerderij. Daar maakten zij 34 kamers, zodat ze nog meer gasten konden ontvangen. Ook het restaurant liep goed. Eén van de trekpleisters was het duinzand dat op de houten vloer lag. "Daar hebben mensen het nu nóg over", lacht Akkie. Samen met Jan hielp ze mee in het bedrijf. "Ik deed de administratie en maakte schoon. In de zomer maakten we lange dagen."

Nadat haar huwelijk in 1977 strandde, beheerde Akkie het Posthuys tien jaar lang alleen. "Mijn zoon Jan-Wim, die de middelbare hotelschool had gedaan, hielp me. Het was een mooie tijd, maar ook hard werken. Op mijn zestigste vond ik het mooi geweest en heb ik de zaak verkocht."

WIE LOOPT MEE?

Actief bleef Akkie wel. "Ik tennis, speel trombone in de fanfare, heb een breiclubje, zit in het bestuur van de seniorenvereniging en organiseer elke maandag gratis een wandeling voor eilanders en toeristen." Die wandelingen zijn inmiddels alom bekend op Vlieland. Dat zijn geen blokjes om, maar tochten die ruim twee uur duren. Elke wandeling loopt Akkie eerst zelf. "Dan kijk ik of er water staat en of de paden goed begaanbaar zijn." Elke maandagmiddag rijdt ze naar het vertrekpunt bij de Nieuwe Kooi om te kijken wie mee willen lopen. Met soepele tred stapt ze vervolgens voor de wandelaars uit. "Ik heb altijd veel gesport", zegt Akkie er luchtig over. "Ik liep meerdere keren de Nijmeegse Vierdaagse en deed veel aan gymnastiek."

Het zit waarschijnlijk ook in de genen: mijn moeder werd 101 en mijn vader 92 jaar." Vastberaden neemt ze zelfverzonnen slingerpaadjes om de gladde stukken te ontwijken. Takken zwiepen rond haar hoofd. Onderweg vist ze een boterhamzakje uit haar jas en deelt traditiegetrouw dropjes uit. Nu en dan legt ze iets uit over de omgeving, bijvoorbeeld over de eendenkooi of de turfdobes (langwerpige rechthoekige gaten uit de tijd van de bosaanleg, red.) 's Avonds, nauwelijks moe van de wandeling, rijdt ze vanuit het dorp terug naar huize Malgum. "Voorzichtig. Het kan glad zijn!" Akkie klemt haar handschoenen rond het stuur, de blik strak vooruit: "Ik doe mijn best." Haar koplampen boren gaten in de duisternis. Lichtjes op de Waddenzee, de maan in haar rug. En aan het einde van die lange, zwarte weg dat ene verlichte raam. ■

ELKE WANDELTOCHT LOOPT AKKIE EERST ZELF OM TE KIJKEN OP DE PADEN WEL BEGAANBAAR ZIJN

